

Sygn. akt II AKa 231/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Andrzej Kaczmarek
Sędziowie:	SA Lech Lewicki SA Bohdan Tracz (sprawozdawca)
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 r.

sprawy **A. Ł.** oskarżonego z art. 56 ust. 3 i art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

M. H. oskarżonej z art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 12/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych na rzecz adw. J. K. – obrońcy oskarżonej M. H. i adw. E. P. – obrońcy oskarżonego A. Ł.;

III. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za II instancję ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. H. oskarżona została o to , że :

I. w okresie od czerwca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielała substancji psychotropowej w postaci amfetaminy: małoletniemu M. K. (1) 2 gramy po 30 zł za gram z przeznaczeniem na jego potrzeby i 16 gram z przeznaczeniem do odsprzedaży innym osobom oraz A. K. 4 gramy po 30 zł za gram i H. D. 2 gramy po 30 zł za gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 124 z 2012 r. t. j.) w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy (...) w zb. z art. 58 ust. 2 ustawy (...) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk

II. w okresie od czerwca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadała znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 132,73 grama oraz środek odurzający w postaci konopi innych niż włókniste

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 124 z 2012 r. t. j.)

III. w okresie od lipca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S. woj. (...) wbrew przepisom ustawy działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą uprawiała konopie inne niż włókniste w ilości 6 roślin

tj. o czyn z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 124 z 2012 r. t. j.)

A. Ł. oskarżony został o to, że:

IV. w okresie od czerwca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S. pow. (...) woj. (...) wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze około 100 gram

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. 124 z 2012 r.)

V. w okresie od lipca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S. pow. (...) woj. (...) wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 5 sztuk roślin

tj. o czyn z art. 63 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. 124 z 2012 r.)

M. K. (1) oskarżony został o to, że:

VI. w okresie od czerwca 2012 r. do 13 września 2012 r. w S. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił substancji psychotropowej w postaci amfetaminy następującym osobom:

- A. S., W. K. i M. K. (2) częstując ich a następnie 4-krotnie sprzedając im w ilości łącznie 16 gram amfetaminy po 30 zł za gram; oraz udzielał środka odurzającego w postaci konopi innych niż włókniste

- P. S., A. S. częstując ich kilka razy tzw. marihuaną,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 124 z 2012 r. t. j.) w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy (...) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 roku

I. oskarżoną M. H. uznał za winną tego, że w okresie od około połowy lipca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzieliła substancji psychotropowej w postaci amfetaminy małoletniemu M. K. (1) w łącznej ilości 18 g po 30 zł za gram oraz A. K. w łącznej ilości 4 g po 30 zł za gram, co stanowi zbrodnię z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. 124

z 2012 r. ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał ją i na podstawie art. 59 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku z tym czynem orzekł wobec niej środek karny przepadku korzyści majątkowej w kwocie 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych;

III. oskarżoną M. H. w ramach czynu, zarzuconego jej w pkt II uznał za winną tego, że w okresie od około połowy lipca 2012 r. do 13 września 2012 r. w J. gm. S. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadała znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 90 g, co stanowi występki z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. 124 z 2012 r. ze zm.) i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał ją i wymierzył jej karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżoną M. H. uniewinnił od popełnienia czynu, zarzuconego jej w pkt III stwierdzając, że koszty procesu w tym zakresie ponosi Skarb Państwa;

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonej M. H. za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył jej karę łączną w rozmiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od 13 września 2012 r. do 24 października 2013 roku i od dnia 8 listopada 2013 r. do dnia 23 grudnia 2013 r.;

VII. oskarżonego A. Ł. w ramach czynu, zarzuconego mu

w pkt IV uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu

w połowie lipca 2012 r. w J. gm. S. pow. (...) woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 90 g, co stanowi występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. 124 z 2012 r. ze zm.) i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 10 (dziesięć) zł;

VIII. oskarżonego A. Ł. w ramach czynu, zarzuconego mu

w pkt V uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu

w połowie lipca 2012 r. w J. gm. S. pow. (...) woj. (...) pomógł innej nieustalonej osobie w uprawie wbrew przepisom ustawy 5 sztuk roślin konopi innych niż włókniste w ten sposób, iż przywiózł bliżej nieustalonym samochodem marki V. ich sadzonki o wysokości ok. 15 cm w donicach, które po wyładowaniu pozostawił na posesji nr (...) w J., co stanowi występki z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. 124 z 2012 r. ze zm.) i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go i na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 63 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk orzeczone wobec oskarżonego A. Ł. za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną w rozmiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego zatrzymania

i tymczasowego aresztowania w sprawie od 13 września 2012 roku do 2 grudnia 2013 roku;

XI. oskarżonego M. K. (1) w ramach czynu, zarzuconego mu w pkt VI uznał za winnego tego, że w okresie od 8 sierpnia 2012 r. do 13 września 2012 r. w S., woj. (...) działając

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pięciokrotnie udzielił A. S., W. K. i M. K. (2) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 17 g, co stanowi występki z art. 58 ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. 124 z 2012 r. ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazuje go i na podstawie art. 58 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 5 (pięć);

XIII. na podstawie art. 73 § 2 kk w okresie próby oddał oskarżonego M. K. (1) pod dozór kuratora;

XIV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. w S. kwotę 2952 złotych (w tym 552 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za sprawowaną z urzędu obronę oskarżonego M. K. (1);

XV. zwolnił wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych, przejmując wydatki postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację wnieśli obrońcy oskarżonych M. H.

i A. Ł..

Obrońca oskarżonej M. H. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

I. obrazę art. 4, 7, 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci pomówień współoskarżonego M. K. (1) i niezasadne obdarzenie ich walorem wiarygodności, w szczególności odnośnie twierdzeń dotyczących tego, że sprzedająca mu amfetaminę M. H. wiedziała, iż kupuje on ją dla siebie, w sytuacji gdy oskarżona konsekwentnie zaprzeczyła takim twierdzeniom podnosząc, że była przekonana, że M. K. (1) kupuje narkotyki w celu dalszej odsprzedaży oraz że był świadkiem przeliczania torebek z amfetaminą przez ciotkę w momencie dostarczenia jej tych narkotyków przez A. Ł. w sytuacji gdy pomówienia te od początku postępowania są niekonsekwentne i nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń co do popełnienia przez M. H. zarzucanych jej czynów;

II. obrazę art. 4 i 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie rozważenia okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonej M. H. w sytuacji braku niewątpliwych dowodów dotyczących popełniania przez nią zarzucanego jej czynu, a oparcie ustaleń faktycznych jedynie na podstawie budzących poważne wątpliwości pomówień współoskarżonego M. K. (1);

III. obrazę art. 59 ust 1 w zb. z art. 59 ust 2 w zb. z art. 58 ust 2 Ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez bezzasadne przyjęcie, że znamiona tych przestępstw zostały wyczerpane, w sytuacji gdy oskarżona sprzedawała substancje psychotropowe współoskarżonemu w celu dalszej odsprzedaży, co powinno zostać zakwalifikowane z art. 56 ust 1 Ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że sprzedaż 2 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy nie stanowi wypadku mniejszej wagi a tym samym nie zakwalifikowanie tego czynu z art. 59 ust 3 Ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach:

alternatywnie o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- przyjęcie wobec M. H. kwalifikacji z art. 56 ust 1 Ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii lub art. 59 ust 1 w zb. z art. 59 ust 3 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 12 k.k. o uznanie jej winną popełnienia tak określonych czynów i wymierzenie kary w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5 oraz grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda.

Obrońca oskarżonego A. Ł. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 4, 7, 410 k.p.k., polegającą na:

- dowolnej i nieobiektywnej ocenie zeznań oskarżonego M. K. (1), poprzez uznanie ich za wiarygodne w części, podczas gdy dokładna analiza tego dowodu wskazuje, że poszczególne wyjaśnienia oskarżonego, zainteresowanego korzystnym dla niego rozstrzygnięciu sprawy, powinny być oceniane z dużą dozą ostrożności, w szczególności w zakresie w jakim, wskazał iż A. Ł. uprawiał konopie inne niż włókniste na posesji należącej do oskarżonej M. H. oraz w zakresie, w jakim wskazał go jako osobę stale dostarczającą oskarżonej środków odurzających w celu ich dalszej odsprzedaży;

- sprzecznej z zasadami swobodnej oceny dowodów analizie wyjaśnień oskarżonego A. Ł., poprzez uznanie ich w całości za niewiarygodne, w szczególności w zakresie w jakim wskazywał, że ze względu na brak uprawnień do kierowania pojazdami, a także brak własnego samochodu nigdy nie przyjeżdżał sam do M. H.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i rzutujący w konsekwencji na błędnie przyjętą kwalifikację prawną czynu, a polegającą na uznaniu, że:

- oskarżony A. Ł. w bliżej nieustalonym dniu w połowie lipca 2012 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy;

- uznaniu, iż oskarżony w bliżej nieustalonym dniu w połowie lipca 2012 r. w J., pomógł innej nieustalonej osobie w uprawie 5 sztuk konopi innych niż włókniste, w ten sposób, że przywiózł ich sadzonki bliżej nieustalonym samochodem marki V. na posesję M. H. w J..

Wskazując powyższe, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje są niezasadne w stopniu oczywistym.

Wspólny jest zarzut obu apelacji dotyczący dowolnej oceny wyjaśnień M. K. (1), które stanowiły główny dowód, na postawie którego Sąd Okręgowy, ustalił że oskarżeni popełnili zarzucane im czyny. Zarzut ten jest nietrafny.

Na wstępie stwierdzić należy, iż sugestie zawarte w uzasadnieniu obu apelacji, iż M. K. (1) złożył wyjaśnienia w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi są nietrafne. Sąd Okręgowy kwestię tę wynikającą z treści wyjaśnień złożonych na rozprawie dostrzegł, wyjaśniał i uznał, że opisane przez oskarżonego zdarzenia – uderzenie w twarz, straszenie porażeniem prądem – nie wydarzyły się. Przeczą wersji oskarżonego, co do stosowania przemocy nie tylko zeznania funkcjonariuszy policji, którzy zaprzeczyli temu, by w czasie przesłuchań stosowali wobec oskarżonego niedozwolone metody przesłuchań, w tym przemoc, ale także to, że o tych rzekomo stosowanych metodach oskarżony nie powiadomił przesłuchujących go prokuratora, któremu po odczytaniu wyjaśnień złożonych przez niego w czasie przesłuchania przed funkcjonariuszem policji K. M. (k.35-37) potwierdził ich treści i oświadczył, że wyjaśnienia te złożył dobrowolnie i nikt do ich złożenia go nie namawiał i nie wymuszał ich treści (k.53). Prokurator nie odnotował na ciele przesłuchiwanego obrażeń. Sąd nie dał wiary zeznaniom matki oskarżonego, iż widziała opuchliznę na twarzy syna. Ocena ta jest trafna zważywszy, że nie dostrzegł ich wcześniej prokurator.

Żadna z apelacji nie przedstawia argumentów, które podważyłyby ocenę wyjaśnień oskarżonych dokonaną przez Sąd Okręgowy.

Przypomnieć należy, że dowód z obciążających wyjaśnień współoskarżonego, choćby jedyny w sprawie, nie traci przez to na swej wartościowości, jest to jednak dowód wymagający przenikliwości przy jego ocenie i weryfikacji. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2014 r., II KK 81/14, Prok. i Pr.-wkł. 2014/9/7, LEX nr 1460786).

Sąd Okręgowy dopełnił obowiązku właściwej staranności przy ocenie wyjaśnień oskarżonych. Uznając za prawdziwe wyjaśnienia M. K. (1)

i odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. H. i A. Ł. Sąd Okręgowy wypełnił kryteria oceny dowodów określone w treści art. 7 k.p.k.

Apelacje podnosząc, że wyjaśnienia oskarżonego K. są niekonsekwentne i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach są pozbawione podstaw. M. K. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego konsekwentnie twierdził, że był świadkiem dostarczenia przez A. Ł. amfetaminy oskarżonej M. H., był świadkiem ustalania ceny widział woreczki z amfetaminą, znał ich ilość. Konsekwentnie też twierdził, że oskarżona sprzedawała mu amfetaminę. Istniejące w jego wyjaśnieniach sprzeczności dotyczą osób, którym on udzielał lub sprzedawał amfetaminę, nie są to więc okoliczności istotne dla ustalenia jego relacji ze współoskarżonymi. Apelacja pomijając przy tym fakt, że przesłuchani w sprawie koleżki oskarżonego, potwierdzili, że posiadał on środki odurzające, co potwierdza prawdziwość jego zeznań. Wskazać też trzeba, że prawdziwość wyjaśnień oskarżonego potwierdza fakt odnalezienia w zabudowaniach oskarżonej amfetaminy i sadzonek konopi.

Nie stanowi naruszenia art. 4 k.p.k., ani art. 5 § 2 k.p.k. obdarzenie wiarygodnością dowodów przydatnych dla poczynienia ustaleń faktycznych pozwalającego na wydanie wyroku skazującego. Za Sądem Najwyższym przypomnieć należy, że wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi,

a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie można wyeliminować drogą dostępną weryfikacji. **Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma.** (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V KK 241/06, OSNwSK 2007/1/62)

W tym miejscu należy też przywołać Postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 9 lipca 2014 r. II KK 134/14, LEX nr 1488899, stwierdzające, że reguła z art. 5 § 2 k.p.k. nie może być wykorzystywana do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości zachodzących w procesie. Zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień o niejednakowej treści. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie one pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie, gdy pozostałe elementy zdarzenia nie są nawet w ogóle kwestionowane.

Sąd Okręgowy wobec sprzecznych dowodów musiał dokonać ich oceny i uznać, czy prawdziwe są wyjaśnienia M. K. (1), czy wyjaśnienia pozostałych oskarżonych.

Ocena każdego dowodu pozostawiona jest bowiem sądowi orzekającemu, który obowiązany jest dokonywać jej z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego (SN V KR 92/77, OSNKW 1978, nr 6, poz. 67).

Podkreślić należy, że wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) znalazły potwierdzenie w zeznaniach jego kolegów, którym udzielał środków odurzających lub którym nabywał amfetaminę, przede wszystkim potwierdzają je protokoły

przeszukania i oględzin (k.4 -8) , z których wynika, że w domu i pomieszczeniach gospodarczych oskarżonej znaleziono środki odurzające i przyrządy do ich porcjowania. Tłumaczenie, oskarżonej że biały proszek dostała jako dopalacz zwalczający bóle głowy i kręgosłupa, od nieznanego mężczyzny, są wprost niedorzeczne. Obdarzenie wiarą w takich okolicznościach wyjaśnień oskarżonego M. K. (1) a uznanie za nieprawdziwe wyjaśnień współoskarżonych mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Z tych względów uznano za niezasadne zarzuty obrazy przepisów postępowania.

Pogląd apelacji obrońcy M. H., iż oskarżona nie wiedziała, że oskarżony M. K. (1) nie kupuje narkotyków na własne potrzeby, że sądziła ona, że nabywa je, by uczestniczyć w dalszym obrocie jest całkowicie niezasadny. Opiera się tylko na wyjaśnieniach oskarżonej a te zostały uznane za nieprawdziwe, pomija treść wyjaśnień M. K. (1), który amfetaminę kupował dla siebie i kolegów , którzy byli jej bezpośrednimi konsumentami. Przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Niezasadny jest pogląd apelacji, że czyn oskarżonej powinien być zakwalifikowany z art.56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Kryterium, pozwalającym na rozróżnienie znamienia „obrotu„ od znamienia "udzielania", o którym stanowią m.in. art. 58 i 59 niniejszej ustawy, jest osoba odbiorcy tych środków, jeżeli osobą taką jest konsument, to sprawca popełnia przestępstwo udzielania, a nie przestępstwo z art. 56. Z tego względu słuszna jest kwalifikacja z art.59§1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z tych względów uznano za niezasadną apelację obrońcy M. H..

Zarzuty apelacji oskarżonego A. Ł. sprowadzają się tylko do przedstawienia odmiennego poglądu na ocenę dowodów. Jak to już podkreślono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie jest trafny pogląd, że czyn oskarżonego polegający na jednorazowym dostarczeniu amfetaminy oskarżonej nie może być zakwalifikowany z art. 56 ust. 3 z uwagi na wieloczynowość tego przestępstwa.

Czyn z art. 56 jest przestępstwem materialnym w odniesieniu dla formy sprawczej w postaci "wprowadzenia do obrotu". Dla jego zaistnienia konieczne jest określenie skutku w postaci wprowadzenia do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowej lub słomy makowej. Jeżeli nie nastąpi wprowadzenie środków do obrotu, to sprawca odpowiada za usiłowanie dokonania przestępstwa. Dla przypisania tego przestępstwa w formie dokonania wystarczy jednokrotne wprowadzenie środków odurzających do obrotu.

Z tych względów obie apelacje uznano za niezasadne.

Kary wymierzone oskarżonym nie mają cech rażąco surowych. M. H. za przestępstwo z art. 59§2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono karę najłagodniejszą, karę łączną wymierzono w takiej samej, najniższej wysokości. Okoliczność, że oskarżona jest kobietą nie może być traktowana jako szczególna, powodująca konieczność nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Kar wymierzonych oskarżonemu nie można uznać także za choćby surowe. Działanie oskarżonego umożliwiło popełnienie przestępstw współoskarżonym. Jego zachowanie przed popełnieniem przestępstw, pozostawanie bez pracy i wielokrotna karalność wykluczają ustalenie, że wymierzone mu kary są rażąco surowe.

Oskarżeni mają do obycia kary pozbawienia wolności, nie posiadają dochodów, oskarżona pozostaje na utrzymaniu męża. Z tych względów, na podstawie art.624§1 k.p.k., zwolniono ich od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.